

JUBILEU EXTRAORDINARI DE LA MISERICÒRDIA

PAPA FRANCESC AUDIÈNCIA JUBILAR

Dissabte, 14 de maig de 2016

Misericòrdia com a compassió

Benvolguts germans i germanes, bon dia! El dia no sembla gaire bo [plou], però vosaltres sou valents i heu vingut amb pluja. Gràcies.

Aquesta audiència es fa en dos llocs: els malalts són a l'aula Pau VI per raó de la pluja. Hi estan més còmodes i ens segueixen per la pantalla gegant; i nosaltres aquí.

Estem units, nosaltres i ells, i us proposo que els saludem amb un aplaudiment. No és fàcil aplaudir amb el paraigües a la mà!

Entre els molts aspectes de la misericòrdia, n'hi ha un que consisteix a sentir pietat o apiadar-se dels qui necessiten amor. La *pietas* 'la pietat' és un concepte present en el món grecoromà, on, malgrat això, indicava un acte de submissió als superiors: sobretot la devoció que s'havia de tenir als déus, després el respecte dels fills vers els pares, sobretot ancians. Avui, contràriament, hem d'estar atents a no identificar la pietat amb el pietisme, considerablement difós, que és només emoció superficial i ofèn la dignitat de l'altre.

Al mateix temps, la pietat no s'ha de confondre tampoc amb la compassió que sentim pels animals que viuen amb nosaltres; passa, de fet, que a vegades es té aquest sentiment envers els animals, i es resta indiferent davant els sofriments dels germans.

Quantes vegades veiem gent molt apegada als gats, als gossos, i després no ajuden el veí, la veïna que té necessitat... Això no va bé.

La pietat de la qual volem parlar és una manifestació de la misericòrdia de Déu. És un dels set dons de l'Esperit Sant que el Senyor ofereix als seus deixebles per a fer-los «dòcils per a obeir amb promptitud les inspiracions divines» (Catecisme de l'Església catòlica, 1831). Moltes vegades en els Evangelis es parla del crit espontani que persones malaltes, endimoniades, pobres o afligides adreçaven a Jesús: «Tingues pietat de mi» (cf. Mc 10,47-48; Mt 15,22; 17,15).

A tots Jesús responia amb la mirada de la misericòrdia i el consol de la seva presència. En aquestes invocacions d'ajuda i petició de pietat, cada un expressava també la seva fe en Jesús, anomenant-lo Mestre, Fill de David i Senyor. Intuïen que en ell hi havia quelcom extraordinari que els podia ajudar a sortir de la condició de tristesa en què es trobaven. Percebién en ell l'amor de Déu mateix. I també quan la multitud es congregava, Jesús s'adonava d'aquestes invocacions de pietat i se n'apiadava, sobretot quan veia persones que patien i que estaven ferides en la seva dignitat, com en el cas de la dona amb hemorràgies (cf. Mc 5,25). Ell els demanava tenir confiança en ell i en la seva Paraula (cf. Jn 6,48-55). Per a Jesús sentir pietat equival a compartir la tristesa de qui troba, però al mateix temps a treballar en primera persona per a transformar-la en alegria.

També nosaltres estem cridats a conrear actituds de pietat davant moltes situacions de la vida, traient-nos del damunt la indiferència que impedeix reconèixer les exigències dels

germans que ens envolten i alliberant-nos de l'esclavatge del benestar material (cf. 1Tm 6,3-8).

Mirem l'exemple de Maria Verge, que té cura de cada un dels seus fills i és per a nosaltres, creients, icona de la pietat. Dante Alighieri ho expressa en la pregària a la Mare de Déu col·locada al final del Paradís: «La bondat teua no ajuda només a qui et prega, sinó que molt sovint, liberalment, va per davant dels precés. En tu misericòrdia, en tu pietat, [...] en tu es concentra la perfecció de tot allò creat» (XXXIII,16-21). Gràcies.